

דג אנונימי? | כתביעת מקון לשירה עברית

כאן מסתיימים שידורינו

זה שבועות אנו תוהים. האם עלינו להציג כאן תזה כלשהי או שמא אידאולוגיה? מלים אלה הצעידו את הדג?, ברעש בנוסח אחר, אל סצנת השירה המקוונת בה צעד זה שנתיים תמימות. דומה שהמטרות שעמדו בבסיסו – להפוך את השירה לנגישה/מקוונת; להרחיב את קהלה; ביקורת בלתי תלויה מול ממסד השירי; החייאת השיח וההדברות השיריים/מקוונת; הוויית בית חוצממסדי לדור שנגנו אל תוך כיתות שירה קטומות; וכמובן, אותה אימרה כמעט סתמית שהפכה, ברבות הימים, לשאיפה קונקרטי וברת-השגה: להפוך לכתב-עת מן המסדר – דומה אפוא שבפעילותו הרצופה לאורך השנתיים האחרונות הצליח דג-אנונימי? בהשגת מטרות אלה, רובן ככולן. לצד גליונות חודשיים, ברשת ובקבצי PDF, לצד ערבי שירה ולצד האנתולוגיה של הדג? הוסטה הביקורת הממסדית (בעיתונות היומית) על הדג? אט-אט ממדורי המחשבים למדורי הספרות ומספר הקוראים הקבועים גדל מגליון לגליון. היום אפשר לומר זאת ביתר דיוק: קיוונו להיות ראשוני הכורים ליסודות של עמודי התמך של הביקורת הספרותית העתידית ברשת המקוונת. ההרגשה הכללית במערכת הדג? היא שהבורות הללו פעורים זה מכבר; נותר לצקת לתוכם בטון טרי, בריא, קולח.

עֲכָשׁוּ אֲבִידֵן דָּוִד / גּוֹזֵר עַל עֲצָמוֹ שְׂכָחָה / וְנִזְכָּר בְּעֲצָמוֹ מְחֻדָּשׁ / בְּעוֹד אֲלֵפִים שָׁנָה / וְעוֹלָה מִן הַמֶּת חֵלֶשׁ /
בְּעֵינַיִם דְּבוּקוֹת מִשְׁנָה (דוד אבידן, מתוך תשדורות מלווין ריגול)

לכן דג-אנונימי? עוצר עכשיו. עד להודעה חדשה ועד בכלל. אנו משאירים משא של שני תריסר גליונות שירה שמשרטטים מהלך מדויק למדי של השירה החוצממסדית בישראל בתקופה שבין ינואר 01 לדצמבר 02. אפילו יקרא כל זה [דמיינו חיווי ידני לאורכו ולעמקו של מסך המחשב] "מסמך היסטורי", גם אז: לא מדובר בהיסטוריה של גנראלים. מלה לכותבי-העתיד של סיפור-העבר – כאן תמצאו, בין גליונות מטפיסיים נראים ובלתי-נראים אלה, את סיפורה של שירה ללא גנראלים. מונחת לפניכם אסופת טקסטים עליה תאמרו "זו שירה" או שמא תאמרו "אין זו שירה", לא בזה העניין אלא בזה העניין – לא תוכלו, איש לא יוכל, לעמוד נוכח אנדרטה זו ולומר "הספרות העברית לא חוותה זאת; זה לא קרה". כל זה קרה. והשירה הזו, שקראתם וקראתם מעל מצע מקוון זה, אתם ואתן, הקוראים והקוראות, בתוך גליונות אלה, היא היא השירה החדשה.

להתראות בעתיד, מבעד למסיכות אחרות.

תומר, אלעד ודנה

editorial@anonymous-fish.com

תוכן עניינים

עודד בן-דוד
3 שיר אהבה ירושלמי II

ענת דנציגר
4 סליחות
5 אופרטה
6 ענבי זעם
7 [ילדת המים האפלים]

רונן אלטמן
8 לָגוּ

יעקב־שי שביט
9 קסמים

אלכס בן-ארי
10 שירי ילדה

עמית מאוטנר
11 בסאונה
12 בג'קוזי
13 [רוחי הנושב]

נטע מעיין
14 מרוזה
15 כלבת נחיה

נעמה הלל
EXCOMMUNICATIO I 16
EXCOMMUNICATIO II 17

סיון בסקין
18 גידוף לחוקר ספרות

אנתולוגיה ראשונה
14 עלון מידע

עורך הגליון: תומר ליכטש
ניקוד השירים: יעקב־שי שביט

עודד בנדוד

שיר אהבה ירושלמי II

לטלי צ.

חזון האבנים המרקדות
ברחובות יבוס המתאשט
מן האחיזה המבעיתה בזמן
נמשח על שפתים כתמר.

אהבה זמנית בין התפים
היא קול קריעה של עור, צורבת
בכאב ההטמעות במים
מערסלת תשוקה בשתיקה.

ענת דנציגר

סליחות

אמר, אחי,
האם זורמת עוד בפעימותיך הרבות
תונת הכריות הישנה?
וראשך הנם על חלוקי האבן –
האם עודו ננעץ עמוק אל תוך בשר המחלה?
ואם אכן ראית את דמותך במי נהר
ואם אך טרם התחפרת בביצה טרופת יגון
אולי בשחר יום עוד יעלוץ בך הפחד
אולי בבוא מושיע את שכרך תטול.
שכרך המרפט הזה, ההוא שאין לו דעת
אותו מטמון חשון של תהילת כלבים –
האם איתו חומד אתה, ובו תאווה את זרעך לטעת?
אחי, האם את מצחק דיו מלאכים מכתים?

ענת דנציגר

אופרטה

הייתי רוצה
 לכתוב את אופרת הנמלים הגדולה
 שתהדהד בראשו של כל גרמני מתחיל.
 ברקע ינגנו
 פצצות תאורה יפהפיות
 וכנורות יקנחו בענג שבת.
 ילדים שיטו בשמי ונציה
 ראשיהם הקטנים יקטפו זרי כוכבים
 ואני אקטף את ראשיהם הקטנים.
 האינדיאנים המדהרים שלי יקפלו זנב,
 הדינוזאורים המאחרים שלי יפנו גב
 וחמצניים בוערים ישתחוו אל הקמה.

אופרטות באלו לא נכתבו מעולם
 צלילים גנוזים במוחות מוסיקליים
 יקפצו אל מזרקות התודעה.
 אופרה כמו שלי לא תעלה אפלו בדל
 של גחוך על שפתי הגרמני המתקדם:
 ילדיו כבר חסיני מקלט.

ענת דנציגר

ענבי זעם

בציר אחרון.
 המטוסים חולפים מעל ראשינו
 כמו זעם אלהי.
 סירנות מלחמה שרות לי
 סרנדות זמיות, פתיתים
 פתיתים.
 צריך לברור מבין הענבים
 את אלו שיהיו יפים לקרב
 אני דורך, ענב
 ועוד ענב.
 אני דורך את נשק החרות המעופפת
 ויוצא לקטוף ראשים סגלים,
 כמה מהם יבשילו את זמנם
 ואחרים ירקיבו טרם עת.

השיקו כוסות, אחים
 למען המהפכה המשתקשקת,
 רכבות הפועלים יגיעו עוד היום.
 יין ישמח לבב אנוש, ועוד יותר מזה
 לבב לוחם מהפכה המהפך בו
 בשכבו על מצעו המאדים.
 ישמח נא לבבכם כמו יין
 עת בוצרים אתם דמומי עינים
 לבבות קטופי שנים.

ענת דנציגר

*

ילדת המים האפלים –
מדוע לקחת ממני
את עיני המהפכה שלך?
הרי באו זמנים שחובים:
אני מדדה אל השקת השבורה
ושותה מי עפר
שקולונלים מעשיים השאירו מאחור.

החזירי אלי לאהר
את שפתך המנמנמות
את שדיך המתבצרים
מאחורי חומת סין מאלתרת
את ידי הפלדה שלך
את כל חשוקי גופך
את כל מזימות ערטוליך
את דממת האלחוט שלך
המשתרעת מכאן ועד המלחמה הבאה.

רונן אלטמן

לָגוּ

.1

חיילים בנפרד, בבות בנפרד, קביות של
לָגוּ בנפרד.
סדר את אברי הגוף בשקיות:
ראשים בנפרד, רגלים בנפרד. גופים ביחד.

.2

ואם לחתוך את החתך שלא נחתך
אז בסכין יפנית, לא סכין מטבח.
עוד גוף שוחה בשק אטום,
רגליו כחלות, ראשו קטום,
עיניו גדלות במהפך.

יעקב-שי שביט

קסמים

ארבעים וחמש הדקות של צעדת השחר על הטיילת אצל הים, שתחלטה משיחה ראשונה של תכלת עמומה בשולי מזרח וסופה נתזים של גוני כתם על ענני הנוצה מכאן ומכאן, הן מקלעת של תמונות ותחושות ומחשבות מתרוצצות, אוחזות זו בעקבי זו או מכסות זו את שוליה של זו, שראשיתן בים הנגלה ובי, ואחריתן –

אבנים שחקו מים
 קל וחמר אותי:
 ככל שאני מוסיף ופולח בים
 כן אני נמס והולך
 וככל שאני הולך ופוחת
 כך מתעצם הקסם שהוא מהלך
 אבל ביומימי במשעולך אני קוסם
 אבל לילי לילך

אלכס בן-ארי

שירי ילדה

.1

לפנות ערב, בגנה. הילדה הולכת.
מוצאת למוז. עוצרת. יושבת לעז.
בותבת שירה.

.2

היא כלי קטן ורוחות העולם חזקות
על כן היא מטלטלת כקלפת אגוז אמיצה
קשורה אל חוט הלילה
בחוט חלום.

.3

לילה לילה נוהגת ילדתי
את רכבת הלילות.
שקטה ורצינית במטתה המסרנת.
יום ליום אני יורד
בתחנה של טרם שחר
נפלט אל יום עבודתי אותה.

.4

אין כחרות שבסופם של הימים האלה.
לא אדון השיט ולא גבור המלחמה
ידעוה.

המרק המהביל עד יחדי
לגדולתה.

דממת הבית שנכבשה בעמל
כה רב.

שער עתיק נסוב על צירו
ופנימה מים גועשים כפלא:
ילדתי ישנה ולבי ער.

עמית מאוטנר

בסאונה

החדרון הזה
מדבר וים באחד.
שעון החול מתהפך,
כברת דרפי מחלה.

סד טמפרטורה
מותח מימי
די מאה ועשר
מעלות.

גופי נל-
חס על נפשו, ואין בו
פנאי לדגשי הזדהות או כח לקנוח.
אפלו את צלעו שכח כרגע.

על הברזל הדקיות
שבין להתרוקן
כצמוק
ולהתמלא כדקרון.

מתפקדים בסדר חדש:
פטישים בירכתי המוח
דם לארדך קיר העור
נוזלים על ספסל העץ.

קורות העץ
מגחכות תחתי נצחיות.
לעמתן קורותי
לא יותר מעשר דקות.

דיז אני פורש משם
להשיל את החלשה
בשמש הצנועה
שהורישו לי אבותי.

עמית מאוטנר

בג'קוזי

אני יושב בג'קוזי
 חם מוג.
 כאן זעמי מרגיש בבית; רגוע
 הוא משתלהב בנגעשי המים, בקצף הגואה.
 כאן לא יראוני
 אלא ישוב
 בדעתי, ננוח לכאורה – בריא כמדמה;
 בעוד העצבים, כברזל מלבן
 במים, מרכיבים עשן על אדים.

אני לא מתכוון להרגע בזמן הקרוב.
 הכאיבו זרמים! דרבנו!
 לוו דם חם ממחי כאות־נפשכם
 לנקדה בגבי, כאובה ואדך
 מומית ככל שתהיה!
 בל תנמקו את הנמקו!
 מרעי אדי הכלור! צרבו בעיני
 פונות אינפרה־אדמות:
 מבעד חרבי הדמע, אני
 כבר מוציא קנה.

המנולים הללו! רק פיותיים
 מרקד בתעלה מאחורי גבי,
 מלבין את פני המים
 ואותי. לא. לא אסלה.
 אני יושב דומם וקטן
 בקלחת הנרתחת
 כגרעין מענה בשמן
 צובר לאטי שטן.

עמית מאוטנר

*

רוחי הנושב
נשבר על משקופי נשים חדות
ומשתרק
חלול כחרבה.

כאבי עוקב אחר כאבותו
מלא קר-
בנות.
תאנתי בת
לזיה לעצמה,
והיא קבורה במחשקים.

הלילות שוקדים בחדרי
על חלימה
על יפעה
פראית;
הקירות נספגים עלמות,
הכרית מתמלאת תלתלים.

לילה אשון.
אני מסיט מעלי הסדין.
בחלון: הסהר
זרוק על רצפת השמים
כצפרן כסוסת חרדה.
רוח דק נושב פנימה.

נטע מעיין

מדוזה

.1

כְּשֶׁבִקְשָׁה אֶת סְלִיחָתִי לִיד עֲצִיץ הַסִּיגְלִית, נִגְעוּ
אֶצְבְּעוֹתַיָּהּ בְּעַרְפָּה, וְהִנְחָשִׁים
בְּשַׁעֲרָה הַתְרוֹצְצוּ
בַחֲסֻרְנַחַת.

.2

הִיא לְבִשָּׁה אֶת תַּחְתוֹנָיו
הַבְּלוּיִם שֶׁל אָבִיהָ
כְּשֶׁשָּׂאֵלְתִי לְשִׁמָּה.
'לִיאֹרֵד' אֶמְרָה וְהַגּוֹמֵי
כְּמוֹ הַשִּׁיל עֲצָמוֹ
מְעֻלָּה.

.3

מִבְּעַד עוֹר וְאוֹר נִתֵּן
הִיָּה לְרֵאוֹת:
כְּלֵי הַדָּם הַמִּתְפַּשְׁטִים וְהַמְּבוֹכָה הַמִּתְחַמֶּקֶת
(דְּרַךְ חֲרִיצֵי שְׁנִיָּה).

בְּקִשְׁת גֵּב רִכְנָה לְפִתַח
סָגַר סַנְדָּלִים.

.4

בְּחֹדֶר
הַמְקֻלְחוֹן הַמְשֻׁתָּף
אִים שׁוֹב שַׁעֲרָה לְהַכְנִיעֵנִי;
הִישִׁירָה עִירְמָה הַמִּתְחַצֵּף וְרַק בְּקִשָּׁה
שׁוֹב לְאַחֵז יָדִי.

נטע מעיין

כלבת נחיייה

אם תכרע

בפני בך תוכל

להיות הצלן שלי:

עצם

את עיניך פקח

את עיניך שלף

את עיניך והנח

לצד השעון (על שלחן הלילה).

היש שעה טובה מזו לערוך?

לעתים אני מביטה בך מתוך הטשטוש

המחספס של הלימון. נסה

להביט בי מבעד לקלפה המגוררת:

התרכיז הנמסך לכוסות הגבוהות.

הנוזל המתקתק, המימי.

אמר לי: יש בזה משמעות?

נעמה הלל

EXCOMMUNICATIO I

הנחות יסוד:

גופות מתנועעים רומזים על חיים אפשריים בתוך חלל
מלא יחסית בכאוס של מונחים ביולוגיים מודרניים
תנועה המושכת מתנועעים לעשות את זה יחד –
צמה מרצדת של אפשריות קרבה
'האפשר' הוא שי לחוגגים אותו, לחגים סביבו בקבוצות,
קבוצה היא צרוף מלים מקשר, הציף.

*

הוהו המגמגם דבר באלהית.

לא היתה קשר הולדה עם אלהים
ולא היתה פענוח דקיות אלהיות
היתה הכל מתנועע ללא קצה
מרסן בכפתורי הבזקים קריסטליים
דיסהרמוניה שלמה להפליא

היתה מרחף בין קטועי המלים ונמלא פליאה
בעמק חללים יפים בין רקמה לרקמה
על חמרים מלוליים המתפרדים לאותיות הנזרקות פרקן
אל הצפה משחרת מהמלה טקסטואלית
נמלא פליאה על הוהו ההופך להו
הו הו הו

פליאה היתה לרצף היחיד שהגיע

הדים של הברות שבורות
שעטפו את ההמון ההרמוני
ובראו אותו לכדי קבוצה מקשרת
שלמה הנעה לבדה.

בריאה היא מעשה אלהי

EXCOMMUNICATIO II

אני מתקדחת אבסורדית בעזרת מאורכי ענק
רק בהדיפה חזקה את האויר אלי יש ממש
המעוף אותי רחוק אל העמוק הצונן שם
אנשים מדברים אלי

כל זה ניסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני: רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנו:
(קהלת ז:כג)

סיון בסקין

גידוף לחוקר ספרות

ואתה שוקד על המחקר החדש שלך: משהו כמו
 "התסכול הארוטי ביצירתה המקדמת של עדה נוימן".
 לפני כן היו "עדה נוימן וקבוצת רוחות הצפון",
 "השפעתה של עדה נוימן על הפואטיקה של אבידן
 בשנות השבעים", או "השפעתו של אבידן על נוימן",
 מה זה משנה מתי. אתה מקריא את שיריה
 לסטודנטים אדמי העיניים, בקול שאבד צבע, נפח, תדר וגובה,
 וחש תסכול ארוטי. נוימן מתה.

היא לא שרדה את שנות השמונים, היא היתה חולה ולא היה לה כח
 ללכת להפגנות של שלום עכשו. מלחמת לבנון וכו'
 לא השתקפה בעיניה המיסרות. אפילו לאבידן
 לא היתה השפעה עליה, ואתה יודע את זה.
 בגזוניה.

מתישהו, באלף תשע מאות ששים ולא בלכך הרבה,
 הלכת אתה בגשם, הקראת לה שירה משבחת,
 היא הקריאה בחזרה, הכינה קפה תרבי,
 שכבה אתך מספר חודספתי של פעמים –
 אולי שבע או שמונה – וצעקה שאתה שמרן,
 רטורגראד, מפגר, קונסרבאטור. היא צדקה: עבדה
 שאתה חי. נוימן מתה. אתה חוקר
 את יצירתה המקדמת. מנתח את המאחרת.

בגזוניה, היית צריך לקחת
 אתה את הכבוד ההוא, היית צריך לצאת אתה למסע.
 זה לא מות ולא מטאפיסיקה מזינת, זה
 סמים פסיכדליים, אידיוט. היית צריך לדעת על אילו
 הזדמנויות מותר לותר ועל אילו אסור.

הסטודנטים שלך מעריצים את נוימן – שלא בצדק –
 המתה – שלא בצדק – ומדלגים עליך. בצדק גמור.
 הם יודעים שנוימן זרקה אותך אחרי חדשים,
 שיש לך קריירה אקדמית מפארת, שאתה חוקר
 את נוימן בתם לב ובנקיון כפיים, רק משום שאינך יכול
 לשכח אותה, שאתה מגלה פרטים מלכלכים בראיונות –

מועטים מדי, מחמת קצרו של הקשר
וארכו הרב בהרבה של התסכול הארוטי
שלך. חלק מהם מתים לצעוק לך: "פרופסור בנזונה, התמודד: התרגל:
נוימן מתה! נוימן מתה! נוימן מתה מתה מתה מתה!"
אבל אין להם כח. ישר על הזין שלי.

(חיפה, 13 ביוני 2002)

אפוא;

הערות שוליים קריטיות

אחד, כאשר למעט השורה האחרונה אומרות כל השורות דבר אחד בלבד – ניוחש מוצלח – "הפה הפיזי" ותו לא; השורה האחרונה כותבת אפוא באותיות קידוש את המלה "המלה". כמה נפלא. פואטי. חדשני ופילוסופי.

ברשימה קצרה זו ניסיתי לגעת בקצה גבול הטעם הרע שהביאה לדפוס **לאה שניר** (שלא שכחה לציין זאת בגוף הספר); טעם רע זה הוא מוצר שמנסים למכור לקוראי השירה בחנויות הספרים עבור 54ש, והם לא מגלים לנו, לא, באופן סמלי כלכך למדינה הזו מסתירים מאיתנו את המידע הזה, הם לא אומרים לנו שיכול להיות טוב יותר, היכן שהוא, באופן כלשהו, מתישהו, הם מסתירים זאת, רק אומרים – "לא כאן, ולא עכשיו", מישורי זה מה שיש ועם מישורי ננצח. בינתיים, אדיוטים, לכו קנו את ספרה של מישורי, קרעו את דפיו המצחיקים וגלגלו אותם, כדרכו של **באחטין**, לסיגריות ארוכות לחורף הקר. עשנו את המלים הללו למוות, אחרת שום דבר טוב לא יצמח מספר זה.

זי-פי-י.

עוד מלה על ריתמוס << אולי הקריטריון העליון של מערכת ריתמוס (**יצחק לבני**, **רות קרטון-בלום**, **עוזי שביט** ו**לאה שניר**) בקריאת שירה ובהחלטה לפרסמה כשירה הוא זה: הם בוחנים כל טקסט כשיר במסגרת היוצר ויצירתו. במלים אחרות: שיריה של **אפרת מישורי** הם שירים מעולים (!) – של **אפרת מישורי**. שיריו של **רמי סערי** הם שירים כבירים – של **רמי סערי**. שיריו של **דורי מנור** הם שירים מהפכניים – של **דורי מנור**. מכאן אפוא: שיריה של **אפרת מישורי** אינם שירים מעולים נקודה. שיריו של **רמי סערי** אינם שירים כבירים נקודה. שיריו של **דורי מנור** אינם שירים מהפכניים נקודה. כאילו בוחנת מערכת ריתמוס את המקסימום השירי שיכולים כל יוצר ויוצרת להגיע אליו במסגרת גבולות היצירה הפרטית שלו/שלה. זה מה שנקרא באמנות **חוסר-טעם**, ובשירה בפרט – **טעם רע**.

伸.儻.咸

אני רנואלה, משוררת << קובץ שיריה החדש של **אפרת מישורי**, "הפה הפיזי" (סדרת ריתמוס לשירה) מעורר מחשבה יסודית לגבי תפישתה השירית של מישורי, מה קוראים 'הפואטיקה של פלונית בת אלמונית', ולגבי הקריטריון הכללי של סדרת ריתמוס, שלא מפסיקה להפתיע בטקסטים מרנינים תחת הכותר המאולץ 'שירה'. בספר משובצים טקסטים שמנסים לחקות את מושא השיר על דרך הארכיטקטורה שלהם. למשל השיר "עץ" (עמ' 43), שכתוב באופן סימטרי, באופן המזכיר ציור של עץ עשוי מלים, או השיר "בקבוק" (עמ' 84) שמצייר בקבוק במלותיו, או השיר "בשעת ההפשרה הגדולה" (עמ' 18) שמנסה לשרטט, באופן אינפנטילי למדי, דמות-אדם דרך כתיבת איבריו במקומם (המלה ידיים כתובה במקום הפיסי בו אמורה להופיע היד בשרטוט המילולי הזה). אך בנוסף לצל של צל של הברקות נוסח **אפולינר** של סוף המאה ה-19 תחילת המאה ה-20, ישנם גם מספר טקסטים שיישום השיטה הגוטנברגית עליהם הוא התעללות ציבורית שדורשת התערבות פדראלית. טקסט לא בלתי מייצג של התעללות זו הוא "12 תשובות ל-12 שאלות:" (עמ' 96) המציג משחק חד-גוני להפתיע של מעבר צילילי משעמם וצפוי בין צירוף המלים "אני זו היא" לבין הכיתוב בשיטה הפונטית, האפשרי למשפט זה, "ANIZO HE". כאילו מצחיק כזה זה זה שיו אח'שלי נפלתי מצחוק?

אחד הטקסטים המבחילים בתולדות השירה העברית של סוף המאה העשרים היא שורה מתוך מחזור שיריו המבוזבז והמבזבז של **רפי ויכרט** "מבט חוזר"; מדובר במשפט אחד קצר וייצוגי כלכך שמופיע במרכז הספר: "Rafi Weichert, poeta". מתחרה רציני לאהבתו העצמית של ויכרט היא לא אחרת מאשר אהבתה העצמית של מישורי שהיא מעין סוג של ליטוף עצמי מתמיד בשיער הערווה במקום ציבורי. "הם לא שואלים/ מה תרצי להיות כשתהיי גדולה// אבל אני/ דוקא עונה:// אפרת מישורי" (עמ' 98). הם לא שאלו, הגב' מישורי, מדוע לענות להם? מדוע לענות אותנו? ראוי לציין מיוחד שיר הנושא של הספר, "הפה הפיזי" (עמ' 103) הבנוי מארבעה בתים של ארבע שורות כל

דג אָנונימי? | אנתולוגיה ראשונה

הוצאת אבן חושן, 2002, 54 עמ'

"ברבים מן השירים באנתולוגיה הזאת הרגשתי כמו אדם שפתאום מצא את עצמו בין מגדלי קידוח. וליד כל מגדל קידוח עומד קודח צעיר. בכל פעם שרציתי לשאול אותו "מה יש כאן?" הוא ענה לי: "מה שיש כאן אתה יודע בעצמך; אני יודע מה אין כאן, אבל אולי יהיה כאן, אם יצליח הקידוח."

(נסים קלדרון, ספרות מעריב, 11.10.02)

"[...] ראוי לתשומת-לב הן בשל תכניו והן בשל המסגרת שהוא פועל בה. סימן טוב לכך הוא הופעתה של אנתולוגיה מתכניו בהוצאת אבן חושן."

(יוזם מלצר, ספרות מעריב, 26.7.02)

"במהלך שנים-עשר גליונותיו [הראשונים] הציב דג אָנונימי? היסודות להקמתו של בית-שירי חדש, בו התקבצו מספר כותבים צעירים ורעננים לצד כותבים ותיקים ובעלי מוניטין חוץ-רשתי, ובכך נוצרה אווירה מרתקת של שירה בת-זמננו, המתפרסמת באופן חוצממסדי ונגישה למספר בלתי-מוגבל של קוראים.

בדפים הבאים נעשה ניסיון לקבץ בדפוס את הקולות המרכזיים, המעניינים והחדשניים אשר הופיעו במהלך השנה האחרונה בגליונות דג אָנונימי?; האנתולוגיה מופיעה לצד המשך פעילותו השוטפת של כתב העת ברשת."

(מתוך האנתולוגיה)

משתתפים באנתולוגיה (לפי סדר הופעתם):

דרור בורשטיין, עודד בן-דוד, רונן אלטמן, ענבל כהנסקי כהן, נעמה הלל, תומר ליכטש, סיון בסקין, אורן גורדון, גלעד מעיין, אורי שכטר, אלכס בן-ארי, אשר שכטר, דנה גולדברג, יונתן בן עמי ועינה לקח.

עורך האנתולוגיה:

אלעד יעקבי

*

את האנתולוגיה ניתן לרכוש דרך חנות הספרים המקוונת **בוקנט** או בחנויות הספריות התלתממדיות ברחבי הארץ. להזמנות נא לפנות אל המוציא לאור: אבן חושן בע"מ (רח' המייסדים 42ב' רעננה, טל' 09-7433543).

כאן מסתיימים שידורינו באמת
עד להודעה חדשה ועד בכלל

שלום שלום